

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/74/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6819010078
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alojz Palaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6819010078.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd Banská Bystrica, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Alojza Palaja a sudcov JUDr. Jozefa Ryanta a JUDr. Mária Šuleja, na verejnom zasadnutí dňa 11. septembra 2019, prejednal odvolania okresného prokurátora a obžalovaných V. G. a N. U., proti rozsudku Okresného súdu Revúca zo dňa 15.05.2019 sp. zn. 2T/33/2019 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Tr. por. z r u š u j e rozsudok okresného súdu vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu u obžalovaných V. G. a N. U..

Rozhodujúc sám v zmysle § 322 ods. 3 Tr. por.

obžalovaného V. G., nar. XX.XX.XXXX v M.,

trvale bytom Y. č. XXX,

prechodne bytom Y. č. XXX,

okres M.

o d s u d z u j e

podľa § 155 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. pre výkon trestu odňatia slobody obžalovaného zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia,

obžalovaného N. U., nar. XX.XX.XXXX v M.,

trvale bytom Y. č. XXX,

prechodne bytom Y. č. XXX,

okres M.,

o d s u d z u j e

podľa § 155 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. pre výkon trestu odňatia slobody obžalovaného zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Vo výrokoch o náhrade škody zostáva rozsudok okresného súdu nezmenený.

Podľa § 319 Tr. por. odvolania obžalovaných V. G. a N. U. z a m i e t a.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súdu prvého stupňa boli obžalovaní V. G. a N. U. uznaní za vinných zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b), s poukazom na § 139 písm. e) Tr. zák., § 20 Tr. zák., prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák., formou spolupáchateľstva podľa §

20 Tr. zák., a z prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák., formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

dňa 02. apríla 2018 okolo 15.20 hod. v obci Y., okres M., na miestnej komunikácii V.. triedy č. XXXX, medzi rodinnými domami č. XXX a č. XXX, v reakcii na predchádzajúcu dopravnú nehodu, po

predchádzajúcom požití alkoholických nápojov, fyzicky napadli Q. I., nar. XX.XX.XXXX, a jeho nevestu I.. Z. I., nar. XX.XX.XXXX, ktorí sedeli v osobnom motorovom vozidle značky B. Z. G X. X., ev.č. M tak, že najprv obžalovaný N. U. kopol do zadného skla na motorovom vozidle, ktoré sa rozbitlo, následne pristúpil k Q. I., ktorý vystúpil z motorového vozidla, a opakovane ho päťou udieral do tváre. Súčasne obžalovaný V. G. rukou udrel do zadného bočného skla na motorovom vozidle a pristúpil k Q. I., ktorého opakovane udieral päťou do tváre a tiež ho päťou, prípadne kopnutím zasiahol do hrudníka, po čom Q. I. spadol do priekopy hlbkej 120 cm, a zároveň obžalovaný N. U. rukou opakovane udieral do tváre I.. Z. I., a tiež rukou udrel do čelného skla motorového vozidla, ktoré prasklo. Svojím konaním spôsobili Q. I. tržnú ranu pravého nadobočia v dĺžke 2 cm, vyžadujúcu zošitie, poúrazovú stresovú poruchu - organický psychosyndróm, ktorý si vyžiadal dlhodobé psychiatrické liečenie v trvaní minimálne dva roky, s doposiaľ pretrvávajúcim narušením obvyklého spôsobu života, a v dôsledku úderu päťou, prípadne kopnutím zo strany obžalovaným V. G. a následným pádom do priekopy, utrpel Q. I. aj pomliaždenie hlavy s vnútrolebečným krvácaním - plášťový hematóm, v pravej čelovo-spánkovotemennej oblasti, bez výraznejšieho tlaku na mozog a bez potreby operačnej liečby, vrátane pomliaždenia pravej polovice hrudníka, bez poškodenia hlbších štruktúr. Toto ťažké zranenie (pre vnútrolebečné krvácanie) si vyžiadalo medicínske sledovanie po dobu 6 až 8 týždňov, pre možnosť vývoja subdurálneho chronického hygromu, s predpokladanou práceneschopnosťou v trvaní 7 týždňov. I.. Z. I. utrpela pomliaždenie tváre a oblasti okolo ľavej očné, bez poškodenia zraku, s odreninou kože pod ľavou očnicou, a tiež posttraumatickú stresovú poruchu (poruchy spánku, vyhýbavé správanie sa, odmietanie riadiť motorové vozidlo), ktorá pretrváva doposiaľ, a vyžaduje si intenzívnu psychiatrickú liečbu v trvaní minimálne 18 mesiacov. Majiteľ motorového vozidla značky B. Z. G X. X., ev.č. M I.. Q. I., nar. XX.XX.XXXX, utrpel majetkovú škodu vo výške 534,67 Eur.

Za to boli odsúdení obaja obžalovaní podľa § 155 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. l) písm., n) Tr. zák., § 37 písm. h) Tr. zák. na tresty odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov, každý zvlášť.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák., boli obaja obžalovaní na výkon trestu zaradení do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por., bola obžalovaným uložená povinnosť spoločne, a nerozdielne, nahradiť poškodeným stranám: I.. Q. I., škodu v sume 534,67 Eur a Q. I. škodu v sume 16 221 Eur.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. bola poškodená I.. Z. I. s nárokmi na náhradu škody odkázaná na civilný proces.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podali v zákonnej lehote odvolania tak okresný prokurátor, ako aj obaja obžalovaní.

Okresný prokurátor podal odvolanie do výrokov o trestoch u oboch obžalovaných, kde sa domáhal zrušenia napadnutého rozsudku, a ukladania trestov v základnej sadzbe trestnej sadzby. V dôvodoch odvolania vyslovil názor, že neboli splnené zákonné podmienky pre ukladanie trestov obom obžalovaným na samej spodnej hranici trestnej sadzby. Poukázal na vysoký stupeň miery spoločenskej nebezpečnosti konania oboch obžalovaných, keď naplnili zákonné znaky celkovo troch trestných činov, pričom je potrebné poukázať predovšetkým na mimoriadne hrubý a intenzívny spôsob vykonania útoku oboch obžalovaných, keď obžalovaní bezdôvodne, po predchádzajúcom požití alkoholických nápojov, útočili vysokou mierou intenzity na chránenú osobu Q. I., ktorý mal v čase ich útoku XX rokov, a tiež na jeho nevestu I.. Z. I., nehľadiac pritom na následky ich konania. V ďalšom je zrejmé, že vo fyzickom napádaní by obžalovaní aj naďalej pokračovali, pokiaľ by im v tom nebolo zabránené svedkami, I. I. a C. H.. V ďalšom poukazuje na závažnosť následku konania u oboch obžalovaných, keď najmä poškodený Q. I., nar. XX.XX.XXXX, naďalej už rok od útoku trpí poúrazovou stresovou poruchou, vyžadujúcou si dlhodobé psychiatrické liečenie, s doposiaľ pretrvávajúcim narušením obvyklého spôsobu života. Zo záverov znaleckého posudku z odboru zdravotníctva tiež vyplýva, že poškodený Q. I. utrpel ťažký úraz v podobe rozsiahlejšieho krvácania a tlaku na mozog, čo bolo zranenie, ktoré bezprostredne ohrozovalo život poškodeného.

Pokiaľ ide o odvolania obžalovaných, prostredníctvom svojho obhajcu navrhli predovšetkým zamietnutie odvolania okresného prokurátora, v ďalšom vyjadrili názor, že v tomto prípade skôr prichádzalo v úvahu uloženie miernejšieho trestu odňatia slobody, i keď súd uložil trest na samej dolnej hranici trestnej sadzby, ale vzhľadom na okolnosti prípadu prichádza v úvahu aj aplikácia stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 5/2017, kde páchatelovi trestného činu, pri uzavretí a schválení dohody o vine a treste, možno mimoriadne znížiť trest podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák., teda v situácii vopred dohodnutého trestu, možno naposledy označené ustanovenie per analogiam použiť ako argument aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b), písm. c) Tr. por., po prijatí vyhlásenia súdom.

Ďalšou skutočnosťou odôvodňujú uloženie miernejšieho trestu, aj to, že trest mohol byť miernejší o jednu tretinu na dolnej hranici, za uvedených okolností, keď obaja obžalovaní urobili vyhlásenie o uznaní viny, priznali sa k spáchaniu trestnej činnosti, pričom nešlo o priznanie pod ťarchou iných dôkazov, tiež sa ospravedlnili poškodeným, tiež okolnosťami prípadu, že obžalovaní napadli poškodeného po tom, ako šoférom - poškodeným, bolo prejdené maloleté dieťa obžalovaného G., a obaja si uvedomovali, že ich reakcia nebola správna, konali pod vplyvom alkoholu a išlo o veľmi vypätú situáciu. Od skutku dňa 02.04.2018 sa nedopustili žiadneho protiprávneho konania, nepijú alkoholické nápoje a sú si vedomí, čo spôsobili skratovým konaním, snažia sa venovať rodine a práci, v obci neboli prejednaní ani za priestupok a nedopustili sa žiadneho protiprávneho konania, a vôbec už nie fyzického napadnutia inej osoby.

Obžalovaný V. G. je riadne zamestnaný, otec piatich detí, matka je s deťmi doma, obžalovaný chodí za prácou, a keď môže je s rodinou a pomáha vo výchove detí vo veku XX,X,X a X. roky a najmladšieho X mesačného, riadnu starostlivosť o deti potvrdzuje aj materská škola v obci Y., obaja obžalovaní sú manuálne zdatní, riadne pracujú pre spoločnosť H. R., s.r.o. v H., kde sú hodnotení pozitívne, o čom svedčia aj ich pracovné posudky, angažujú sa v aktivitách občianskeho združenia M. G., k čomu bolo zaslané aj písomné stanovisko Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Úradu splnomocnencov vlády Slovenskej republiky pre rómske menšiny. Obaja obžalovaní napriek ťažkým rodinným podmienkam sú ochotní v budúcnosti nahradiť škodu, ktorú spôsobili trestnou činnosťou, a obaja zaslali už Q. I. po 350 Eur ako splátku náhrady škody, listom sa mu ospravedlnili za to, čo spôsobili, a navrhli splátkový kalendár na náhradu škody.

Krajský súd na základe odvolateľov preskúmal v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1, ods. 2 Tr. por., zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov v napadnutom rozsudku, proti ktorým smerovali odvolania odvolatelia, teda vo výrokoch o trestoch u oboch obžalovaných, ako aj správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku v tejto časti, s prihliadnutím aj na chyby, ktoré odvolaniami neboli vytýkané, a zistil, že odvolanie okresného prokurátora je dôvodné, naproti tomu odvolania obžalovaných dôvodné nie sú.

Pokiaľ ide o výrok o vine, vrátane právneho posúdenia skutku v zmysle napadnutého rozsudku, tento sa stal právoplatným na hlavnom pojednávaní po tom, čo obaja obžalovaní prehlásili, že uznali svoju vinu, na položené otázky v zmysle § 333 Tr. por. odpovedali kladne, a súd prvého stupňa so súhlasom okresného prokurátora toto vyhlásenie prijal, pritom dokazovanie vykonal len v rozsahu nad rámec uznanej viny, teda vo vzťahu k výrokom o trestoch a náhrade škody.

Súd prvého stupňa jednoznačne pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu prihliadol na význam skutočnosti v zmysle § 34 Tr. zák., ktoré ovplyvnili jeho rozhodnutie o druhu a výmere trestu, pritom uložil obom obžalovaným tresty v zákonnej trestnej sadzbe, za najprísnejší trestný čin, pre ktorý ich uznal rozsudkom za vinných, kde trestná sadzba pri trestnom čine ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 2 Tr. zák., predstavovala na dolnej hranici trestnej sadzby 5 (päť) rokov odňatia slobody, a na hornej hranici 12 (dvanásť) rokov odňatia slobody. Súd prvého stupňa bral v úvahu aj pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, kde podľa jeho názoru prevažovali poľahčujúce okolnosti nad priťažujúcimi okolnosťami, a bol teda dôvod znížiť hornú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu.

Krajský súd zistil pochybenie v napadnutom rozsudku vo výmere uloženého trestu, preto postupom podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Tr. por., zrušil rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a v tejto časti rozhodol sám v zmysle § 322 ods. 3 Tr. por.

Pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu odvolací súd rovnako bral všetky okolnosti, významné pre rozhodnutie o druhu a výmere trestu, v zmysle § 34 ods. 1 - 4 Tr. zák., a dospel k záveru, že trest uložený súdom prvého stupňa na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby nezodpovedá kritériám ustanovenia § 34 Tr. zák., z hľadiska výmery trestu.

Odvolací súd na rozdiel od súdu prvého stupňa nezistil poľahčujúcu okolnosť u obžalovaných v zmysle § 36 písm. n) Tr. zák., pretože priznanie oboch obžalovaných bolo zhodnotené v poľahčujúcej okolnosti § 36 písm. l), teda že sa k spáchaniu trestnej činnosti priznali a oľutovali, pritom orgánom činným v trestnom konaní žiadnym spôsobom nebolo potrebné napomáhať pri zisťovaní skutočného stavu vecí, a to takým spôsobom, ktorý by bol, ako má na mysli ustanovenie § 36 písm. n) Tr. zák., pretože páchatelia predmetného skutku od samého počiatku boli známi a okrem ich výpovedí z ostatných dôkazov bolo jednoznačne možné ustáliť, kto akým spôsobom sa podieľal na spáchaní predmetného skutku a trestných činov, ktoré kvalifikovali predmetný skutok. Aplikácii judikatúry v zmysle návrhu obžalovaných podľa odvolania bránila tiež tá skutočnosť, že následky konania obžalovaných mohli byť podstatne závažnejšie, dokonca smrteľné u poškodeného Q. I. G., ale možno aj u ostatných poškodených, pretože v ďalšom útoku obom obžalovaným bolo zabránené až prítomnými svedkami I. I. a C. H., keď títo zasiahli ešte v štádiu plného rozmachu útoku oboch obžalovaných na poškodených, a i tak ublíženie na

zdraví bolo u Q. I. na hranici ohrozenia života, u tohto sa prejavili známky útoku v zmysle ublíženia na zdraví najzávažnejšie z hľadiska fyzických a psychických problémov, ktoré pretrvávajú doteraz. Podľa odborného znaleckého posudku konanie obžalovaných vo vzťahu k tomuto poškodenému zásadným spôsobom v zmysle zranení, ktoré mu obžalovaní spôsobili, ohrozili jeho život, následkom v zmysle usmrtenia tohto poškodeného zrejme nedošlo len vďaka zásahu spomínaných svedkov. Podľa názoru odvolacieho súdu za týchto okolností nebolo možné ukladať obžalovaným trest na dolnej hranici trestnej sadzby, a to tiež z toho dôvodu, že bola uznaná rovnováha priťažujúcich a poľahčujúcich okolností, keď odvolací súd sa zaoberal aj okolnosťami, na ktoré poukazovali obaja obžalovaní v dôvodoch odvolania a v rámci svojej obhajoby, že viedli riadny život. Obžalovaný G. má päť maloletých detí, v ďalšom, že sú hodnotení kladne vo svojom okolí, starajú sa o svoje deti, riadne pracujú, angažujú sa aj voľnočasovo v prospech kolektívu a obce, tieto skutočnosti odvolací súd zohľadnil a tieto bránili uloženiu prísnejšieho trestu odňatia slobody minimálne v polovici trestnej sadzby, resp. pri hornej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby. Odvolací súd ukladal trest aj z dôvodov generálnej prevencie, pretože je známe, že u tohto etnika, pokiaľ dôjde k dopravnej nehode zavinením kohokoľvek, zvlášť v obci, kde sú prítomní v blízkosti občana a príbuzní poškodeného, vodič motorového vozidla si nemôže dovoliť zastať pre poskytnutie pomoci účastníkovi cestnej premávky bez toho, aby bol ohrozený jeho život a zdravie, ako tomu bolo v tomto prípade, pretože svedkovia, resp. príbuzní poškodeného útočia na ostatných účastníkov cestnej premávky bez ohľadu na to, kto spôsobil predmetnú dopravnú nehodu, resp. komu bolo ako ublížené na zdraví, alebo iným spôsobom. Pre takéto konanie musí byť výstrahou každý trest ukladaný za obdobné konanie, ako sa obžalovaní dopustili v tomto prípade, bez ohľadu na to, že inak, zrejme pokiaľ sú triezvi, sa správajú slušne a nie sú výhrady voči ich konaniu v ich okolí, v bydlisku, v obci, na pracovisku a podobne. Z uvedených dôvodov potom odvolací súd rozhodol vo výroku o treste u oboch obžalovaných tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.